

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Athanasio Cœnobiarchæ. 117.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

obeunt, memoriam celebrare consuevi-
 mus. Quacunq; enim dici hora quif-
 piam vitam cum morte commutarit, po-
 stero duntaxat die interiecto, altero post
 die tertianum ipsius diem agimus. Habes,
 ni fallor, propositæ quæstionis solutionē.
 Quod si perfectos tres dies ac noctes quæ-
 runt qui malè pugnant, illud responde,
 quod rex quoque, si admittæ eorum, qui
 in metallis ac vinculis sunt, deprecatione
 ac supplicatione, hoc ipsis pollicitus fuif-
 set, se post tertium diem eos missos fa-
 cturum, ac præstitutum diem anteuertens
 eos liberasset, per hanc celeritatem
 verum magis dixisset. Ad eundem itaque
 modum Dominus, citius quàm promi-
 serat, resurgens, ab omnibus meritò ado-
 rabitur.

Quarta
 explica-
 tio.

Helia Monacho. 115.

Jerem. 2. Quid tibi & viæ Egypti, vt bibas aquã
 In eum Geon; ad refugam populum, inquit Pro-
 pheta, vel per illum potius Deus. Quid ti-
 bi & confutioni, ex qua in manu Dei ex-
 celsa, & brachio extento liberatus es?
 Dent. 5. Quid, posteaquàm virtutem attigisti, ac
 summam Philosophiam degustasti, ad vi-
 tium reuerteris? nec tibi illud Scripturæ
 animo obuersatur, Eum qui à iustitia ad
 peccatum se auertit, in gladium Deus
 Ezech. 18 præparabit? Fuge tempestatem: fuge flu-
 33. ctus. Christus ventum increpauit. Nullum
 Luc. 8. tempestatis periculum facies, si portus lo-
 co Christum tenueris.

Aufonio Correctori. 116.

Cùm sapiens veritatis inuentum ha-
 beas multiplicem tormentorum machi-
 nam, timore ad iudicium vtete. quando-
 quidem te terrorem improbis diuina lex
 constituit.

Athanasio Cœnobiarchæ. 117.

Quid aduersum seipfos Domini iudi-

δι τὸ πρῶτον, ὡς οἶδα, τὸ ὅλον γνω-
 εῖζεται. οὕτως δὲ καὶ ἡμεῖς πᾶσι τῶν
 τελευταίων μηνῶν εἰώθαμεν τελεῖν.
 ὅποια δ' ἂν ἄρα τῆς ἡμέρας πρὸς τε-
 λευτήσοι, τὴν ἑξῆς ἑσπέρην ἡμέραν
 ἡμεῖς, καὶ τῆ ἑτέρας ἑσπέρην, τὴν τρίτην
 αὐτῆς ἄγειν ἡμέραν ἔχουσιν, ὡς οἶμαι,
 τὴν λύσιν τῶν ζητημάτων, εἰ δὲ τελείας
 τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας ἐξήθε-
 σιν οἱ κακομάχοι, σπύκριναι, ὅτι καὶ ἑα-
 σιλεύς εἰ προσέβηαι καὶ ἰκασίαν τῶν
 ἐν μέταλλοις καὶ φυλακαῖς παρεσ-
 δεξάμενος, μετὰ τρίτῃ αὐτοῖς ἡ-
 μέραν μεταδύναμι ὑπέχετο τῆς ἀ-
 φέσεως, καὶ παρεσθάσας τὴν παρεσο-
 μίαν τὴν λύσασιν δέδωκε, μᾶλλον τῶ
 ταχεῖ ἠλήθευσεν. ὁ δὲ δεσπότης σω-
 τωμώτερον ἀνασᾶς ἢ ὑπέχετο, παρὰ
 πάντων εὐκότως παρεσκευθήσεται.

Ηλία μοναχῷ. 115.

Τί σοὶ καὶ τῆ ὁδῷ ἀγρύπνης τοῦ πνεῦ-
 ὑδαρ γιᾶν πρὸς τὸν παλίντροπον λαόν
 ὁ παρεσθῆτης φησὶν, ἢ μᾶλλον δι' ἐ-
 κείνου θεός. τί σοὶ καὶ τῆ συγχρότῃς ἀ-
 πηλλάγης χειρὶ θεῶ κραταῖα, καὶ ἑρα-
 χιονὶ ὑψηλῶ. πᾶσι τῆς ἀρετῆς ἀφάμερος,
 καὶ τῆς ἀκρας φιλοσοφίας γευσάμενος,
 εἰς κακίαν παλιννοσθεῖς, ὅτε ἔχον τὸ
 γραφικὸν καὶ νοῦν τὸν σποσρέφοντα
 τὸν δικαιοσύνης ὅτι ἁμαρτῶν ἐτοι-
 μάσθ' ὁ κύριος εἰς ῥομφαίαν. φύγε τὸν
 κλυδῶνα, φύγε τὰ κύματα. ἐπετίμησε
 χεῖρας τῶ ἀνέμου. εἰδὲς σε χειμᾶνος ἰδίμια.
 καὶ ἀλήφεται πείρα, εἰ τὸν λιμνῶνα
 κρατοῖς χεῖρόν.

Αὐσονίᾳ κορρίνθω. 116.

Σοφὸν ἔχον ἀληθείας ἐξείσημα τὸ
 πολυειδὲς τῶν ἑσάσαν μηχανήμα,
 χεῖρας τῶ φόβου πρὸς τὴν κρίσιν ἐ-
 πειδὴ φόβον σε τοῖς κακοῖς ὁ θεός ἰνό-
 μος ὀρίσατο. ἰξωπιῶ.

Αθανασίᾳ ἀρχιεπισκόπῳ. 117.

Τί καθ' ἑαυτῶ τὴν τῆ κυρίας ὅπι-
 αῶνται

σπώνται κρίσιν οἱ βλάσφημοι; τί τὸ πῦρ τῆς γένεσις οἱ θεομάχοι ἐκχέουσιν. ἠγνόησε, φάσκουσι, τῆς σωτελείας τὴν ἡμέραν ὁ κύριος. Ὅχι ἠγνόησεν, ἀπαγε, ἀλλὰ σαφηνίζει τὸ ἀποφελῆ παρήτατο πρεβλήμα. ἔπει πῶς ἀγνοεῖν ἠδύατο ἄρα ἡ ἡμέραν ὁ ποιητῆς τῶν αἰώνων; ἐν ᾧ πάντες εἰσιν οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας. Ὅχι ἦν ἀγνοοῦντος, τὸ καὶ τὰ σημεῖα, καὶ τὰ φέβητρα περιεπέειν τῆς ἐσχάτης, καὶ ὡς παρῆσαν αὐτῷ τοῖς γνωστομασί φησὶ ἀναγράφειν. ἀλλ' ὁ ἔφθην εἰπόν, τῆς ἐσχάτης ἐρωτήσεως τὴν ἀπόφασιν, Ὅχι ἐδήλωσε. τί γὰρ ὄφελος, εἰπέ μοι, μαθεῖν τὴν ἡμέραν τῆς τέλους; ἀγνοεῖν δὲ ταύτῃ συμφέρει, ἵνα πάσαν ἡμέραν ἐκείνην εἶναι νομίζοντες, ἔτοιμοι πρὸς ταύτῃ τυγχάνωμεν χρηροοῦτες, καὶ τὸν κύριον ἡμῶν περιμένοντες.

Ζωσίμου καὶ Μάρωνι. ριη.

Ἦρκεῖς μὲν καὶ σὺ ἀνομιέσασθε Ζωσίμου, τὴν θείαν ἱερωσύνην λυμηνέσασθε, καὶ πᾶσαν αὐτῇ ὑβρίαν περιεβέσασθε. ἔχετε δὲ καὶ σίζυγον ὁμοίον, καὶ ζῶντος βοῶν σιωπηρόσασθε. τὴν ἀχανδοφόρον γῆν τῶν παθῶν ἐραζόμενοι. σῆτε τοίνυν, ὡ δέιλμοι, τῆς ἀτόπης μανίας. παύσασθε πάντολμοι τὴν βασιλικὴν αὐλὴν καταχερσάνοντες, τῶν μολυσμῶν ἑαυτῶν ἐκχεράσατε. κηλίδος τὸ θυσιαστήριον ἀπαλλάξατε. ἡμᾶς δακρύων κηφίσατε, τοὺς ὄροντας σκανδαλῶν ἐλευθεράσατε, τῶν καμαδούτων σιγᾶν συγχρόσατε, τὴν κρίσιν τῆς θεοῦ ἐθυμῆσατε, τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς καὶ τῆς σώματος φέσασθε.

Εὐσεβίῳ ἑπισκόπῳ. ριθ.

Καλῶς τὸ ψαλμικὸν ἐμελέτησας, καὶ τοὺς μονοτόπους ἐν τῷ τοῦ κυρίου οἴκῳ σιωπήσας, Ζωσίμου συζεύξας καὶ Μάρωνα. πᾶσαν σπυρίδα, ὡς οἶμα,

cium impij homines attrahunt? Quid gehennæ ignem Dei hostes accendunt? Cōsummationis diem, inquit, Dominus ignoravit. Absit. Verum inutiles quaestiones explicare recusabat. Alioqui quonam pacto horam aut diem ignorare poterat seculorum effector, in quo thesauri omnes sapientiae siti sunt? Non erat ignorantis, ipsa quoque extremi diei signa & terrores praedicere, eumque velut praesentem certis notis atque insignibus describere. Verum, ut iam dixi, vanæ percontationis explicationem ac sententiam minimè declarandam duxit. Quid enim, dic quaeso, utilitatis attulerit, finis mundi diem exploratum habere? At verò eundem ignorare conducit, ut omnem diem illum esse existimantes, parati ad eum simus, vigilantes, ac Dominum nostrum expectantes.

Christum extremi diem non ignorasse. Marc. 13.

Hebre. 1. Coloss. 2. Mat. 24.

Utilis est extremi diei ignorantia. Matt. 25.

Zosimo & Maroni. 118.

Ad diuinum sacerdotium labefactandum, atque omne ipsi contumeliae genus inurendum, tu quoque, impudentissime Zosime, sufficiebas. Accessit autem similis socius, ac par bouum copulati estis, spineum vitiorum aruum colentes. Ab hoc igitur praepostero furore, o miseri, desistite. Regiam, o audacissimi homines, aulam contaminare desinite. Sordibus vos ipsos expurgate. Labem ab altaribus remouete. Nos lachrymis leuate. eos, qui vos vident, scandalis liberate. Lis qui comicis salibus vos infectantur, ut taceant, permittite. Dei iudicium cogitate. Vestris animis & corporibus parcite.

Eusebio Episcopo. 119.

Pulchrè illud Psalmistae meditatus es, Psal. 67. atque vnus motis homines in Dei domo collegisti, qui Maronem Zosimo adiunxisti; illud videlicet omni studio conten-